

Și-a suspendat locașul pe margini de abisă
 Cât inima, ce sbóră spre el și se redică,
 Se 'ntorce 'ngălbinită de jale și de frică,
 Și strînsă, violată de brațu 'ți nevăduț,
 Ca undele pîerdute p'un rîu necunoscut
 Alunecă din sînul plăcerei d'aurite
 Pe brațele durerei, de lacrimi vestejite,
 P'al cărei pat vegheză, suspină și tresare
 Căința, gelosia și cruda desperare.
 Căci unde 'i muritorul, vai! care n'a gustat
 Din cupa ta veninul? — și cin' s'a lăudat,
 Când furiile sôrtei pe capu 'i se redică,
 Să 'și fi privit ruina în față fără frică
 Și fără remușcare? — Suspinul infortunei
 Nu'i tângușos și dulce ca glasul rugăciunei,
 Ci trist, amar ca dorul, ce geme p'o ruină,
 Și negru ca o nópte, lipsită de lumină!....»

A candelăi lucire d'odată tremurâ,
 Ear' dulcea creatură, tăcù și espirâ!»

și un „Epigram“:

«Dacă viața este un vis, și
 Dacă de ceea ce 'ți este scris
 Nu'i cu putință să fii păzit:
 De ce atâta grijă și chin?
 Iați cupa, frate, umple-o cu vin
 Și bea, viséză până 'n sfârșit!»

* * *